

Жив собі якось, мої любі, у морі Кит. Він їв рибу. Їв сигана і катрана, їв омара і кальмара, їв ската і його брата, їв осетрину і камбалину, їв білугу і севрюгу, а ще макрель і форель, ба навіть сильно-пресильно вертлявого вугра. Всю рибу, яку тільки міг знайти Кит, він їв на повен рот — отак-от! — доки у всьому морі зостався тільки один малесенький рибун. Був то Рибун-Балакун, і плавав він не десь-десь, а за правим Китовим вухом, у найбезпечнішому з усіх місці.

Тоді-то від Кита, що став на хвоста, пролунало:

— Їсти хочу!

Кволенький хитренький Рибун-Балакун на те сказав йому кволеньким хитреньким голоском:

— Шляхетний і шановний представнику родини Китових, чи куштували ви чоловіка?

— Ні, — відповів Кит. — А він смачний?

— Ще б пак, — кивнув Рибун-Балакун. — Смачний, та нестравний.

— Ну, то добудь мені кількох на пробу, — наказав Кит і спінив море хвостом.

— На перший раз вистачить і одного, — заперечив Рибун-Балакун. — Як зволите поплисти на п'ятдесят градусів північної широти й сорок західної довготи (це такі чари), то там і знайдете посеред моря плотик, а на плоту — Моряка у самих тільки брунатних штанцях із підтяжками (не забудьте про підтяжки, мої любі!), та ще зі складаним ножем, бо його корабель розбився. Але для справедливості мушу попередити вас, що цей Моряк — чоловік надзвичайно бувалий і завзятий.

Отож Кит плив і плив на п'ятдесят градусів північної широти й сорок західної довготи так швидко, як тільки міг, а там знайшов посеред моря плотик, а на плоту — Моряка у самих тільки брунатних штанцях із підтяжками (особливо зважайте на підтяжки, мої любі!), та зі складаним ножем. Він бовтав у воді ногами — йому мама дозволила так робити, інакше він нізащо не чинив би так, адже був чоловіком надзвичайно бувалим і завзятим.